

1

Zoals elke ochtend ging de wekker om half zes. Faith Ferguson opende een oog, zag hoe laat het was, zette de wekker met een sierlijke hand uit en rolde een minuut later uit bed, klaar om aan haar ochtendritueel te beginnen. Ze was het toonbeeld van discipline. Op haar tweeënveertigste had ze het lichaam van een twintigjarige; zes dagen per week startte ze haar ochtend met balletoefeningen en die hielden haar in vorm. Faith kwam uit bed, poetste haar tanden, kamde haar schouderlange blonde haar en draaide het in een strakke knot. Met haar zwarte balletpakje en roze balletschoentjes zag ze eruit als een ballerina. Faith was klaarwakker tegen de tijd dat ze haar balletlerares belde op haar computer. Ze glimlachten, wensten elkaar goedemorgen en begonnen aan dezelfde oefenroutine die ze elke dag deed. Faith had een zeer gedisciplineerd leven. Bij het uitvoeren van de bekende oefeningen spraken lerares en leerling niet met elkaar.

Om stipt zeven uur 's ochtends voltooiden ze de training, wensten elkaar een fijne dag en verbraken de ver-

binding. Faith liep naar de douche. Het was een donkere, winderige januari-ochtend en ze had een volle dag voor de boeg. Januari was een van de drukste periodes van het jaar. Faith behoorde tot de meest gewilde weddingplanners in New York en mensen kwamen vaak direct na de feestdagen naar haar toe om hun bruiloft te plannen.

Ze had deze week afspraken met drie nieuwe klanten, allemaal doorverwezen door tevreden eerdere klanten. Sommigen hadden haar interviews gezien of haar boeken gelezen. Faith had drie succesvolle boeken gepubliceerd en die waren de bijbels voor iedereen die ging trouwen. Haar eerste was een koffietafelboek, vol met foto's van de mooiste bruiloften die ze had georganiseerd en boordevol handige tips over hoe je hetzelfde effect als op de foto's kon bereiken. Maar dat was natuurlijk niet mogelijk, tenminste niet zonder Faiths hulp en expertise. Het tweede boek was een trouwplanner, waarin gedetailleerd werd uitgelegd hoe je op schema kon blijven in de maanden voor een bruiloft; het was hét cadeau dat iedereen aan een pasverloofde vrouw gaf. Het derde boek stond vol met achtergrondinformatie over bruiloftstradities, etiquette en alles wat je moest weten om een bruiloft te plannen: van zitplaatsen en formele titels tot wat wel of niet gepast was. Haar boek deed niet onder voor die van Amy Vanderbilt en Emily Post. Faith had een eenduidige, vriendelijke en toegankelijke stijl en was tegelijkertijd duidelijk over wat correcte etiquette was en wat niet. Nog een must-have voor elke bruid.

Zelf was Faith nog nooit getrouwd, al was ze er twee keer dichtbij gekomen. De eerste keer was ze jong en het

was een verschrikkelijke ervaring. Ze was destijds junior redactrice bij *Vogue* en kreeg een breed scala aan opdrachten, van beauty tot feestjes waar het tijdschrift verslag van deed. Faith was grootgebracht in New York City in een deftig huis met goed opgevoede, aristocratische ouders en dat maakte haar bijzonder geschikt om de redacteuren voor wie ze werkte te assisteren bij het verslag doen van feesten en evenementen van societyfiguren, en af en toe zelfs bruiloften. Haar grootouders van beide kanten waren van even voorname afkomst en blauw bloed.

Ze was aanwezig geweest bij een fotoshoot om een belangrijke jonge bruid te fotograferen en daar had ze Patrick Brock ontmoet, een knappe en jonge fotograaf. Faith was destijds 25, Patrick een jaar ouder, en het klikte meteen tussen hen. Na bijna een jaar verkering vroeg hij haar ten huwelijk. Hun verloving was een wervelwind geweest. Faith, haar tweelingzus Hope en hun moeder Marianne hadden de bruiloft georganiseerd. Ze hadden een prachtige, fijn geborduurde Franse kanten jurk gekocht op de bruidsafdeling van Bergdorf. Faith voelde zich er net een sprookjesprinses in. Het plaatje was compleet toen ze de sluier probeerde, gemaakt van delicate Franse tule die als een nevel over haar gezicht zweefde. Alles was geregeld voor de bruiloft in de Metropolitan Club. Faiths ouders waren gescheiden toen ze tien was en haar vader was overgekomen uit Europa met zijn Duitse vrouw, een barones, om de bruiloft bij te wonen en haar weg te geven. Haar ouders waren altijd op goede voet gebleven. Haar zus zou haar getuige zijn en zes vriendinnen van haar studie aan Georgetown in Washington D.C. waren

bruidsmisjes. Hope was in die tijd een succesvol model, had shoots met Patrick gedaan en vond hem aardig. Haar ouders en grootouders keurden het huwelijk goed. Hij kwam uit een respectabele familie in Boston en had talent en goede manieren. Faith was gek op hem.

Alles verliep volgens plan tot een week voor de bruiloft, toen haar verloofde plots voor de deur stond bij het appartement dat ze met haar tweelingzus deelde. Zodra hij binnen was, barstte hij in haar armen in tranen uit. Het kostte Patrick een uur om uit te leggen dat hij een paar 'uitstapjes' had gemaakt waarvan hij had gedacht dat ze alleen experimenteel waren, maar die veel meer bleken te zijn. Hij vertelde dat hij onlangs had beseft dat hij homo was en dat hij verliefd was geworden op een Russische balletdanser. Er was eerder geen enkel teken van twijfel geweest over Patricks seksualiteit. Hij zei dat hij niet met haar kon trouwen. Hij hield van haar als vriendin, maar hij had het toenemende vermoeden dat hij niet kon voldoen aan wat er van hem verwacht zou worden in het huwelijk. Hij moest vrij zijn om de relatie met de Russische danser te verkennen, op wie hij bekende stapelverliefd te zijn. Patricks eigen familie was diep geschokt toen hij het hun vertelde, net als die van Faith.

Wat er daarna gebeurde was een waas van tranen, wanhoop en vernedering. Formele kennisgevingen werden haastig gedrukt en verstuurd om de bruiloft af te gelasten. Faith had twee weken vrij genomen van haar werk om zich te verstoppen en was nog steeds een puinhoop toen ze terugkwam. Haar tweelingzus Hope had voor haar gezorgd alsof ze een ongeluk had gehad of ziek was. Faith

was volledig gebroken door de schok.

Ze had Patrick nooit meer gezien. Hij had New York verlaten en was met de danser naar Londen verhuisd. Ze had gehoord dat hun relatie hartstochtelijk was geweest, maar niet lang had geduurd. Wel was hij tegen die tijd zeker van zijn seksualiteit. Hij was uiteindelijk teruggekomen naar New York en hun wegen hadden zich gelukkig nooit gekruist.

De ironie van het leven was dat Faith, zes maanden na de afgeblazen bruiloft, door het tijdschrift werd aangewezen om uitsluitend verslag te doen van bruiloften, omdat dat was wat ze zo goed kon. Het had jaren geduurd voordat ze de klap van bijna voor het altaar gedumpt worden te boven was. Haar vader kon niet begrijpen waarom ze zo van streek was. Hij zei dat het een zegen was dat ze erachter was gekomen voordat ze trouwden en niet pas jaren later. Haar moeder en zus begrepen heel goed hoe getraumatiseerd ze was en dat het verslag doen van bruiloften voor *Vogue* een soort aversietherapie was, of een vorm van inenting. Er verhardde iets in Faith terwijl ze van bruiloft naar bruiloft ging en die in poëtische termen beschreef, nadat ze de fotograaf instructies had gegeven voor alle foto's die ze wilden maken voor het tijdschrift. Een jaar lang voelde ze zich verdoofd. Haar moeder had de trouwjurk opgeborgen en een lange tijd was de hele ervaring een gevoelig onderwerp gebleven.

Het was bijna tien jaar later toen ze overwoog het nog eens te proberen. William Tyler was een sterke en interessante man, een architect, en Faith bewonderde zijn werk. Tegen die tijd had ze het tijdschrift verlaten en haar eigen

bedrijf als weddingplanner opgezet. Na verslag te hebben gedaan van tientallen of misschien wel honderden bruiloften voor *Vogue*, was dat wat ze het beste kon. Ze had veel geleerd en was er goed in geworden.

In het begin leek William de perfecte partner. Hij was net zo gedisciplineerd en precies in zijn werk als zij in het hare. Maar schaduwen begonnen zich stilletjes te vertonen toen hij Faith begon te vertellen wat ze moest doen en hoe ze zich moest kleden, wat ze moest zeggen en waar ze het niet over mocht hebben. Hij woonde in een appartement in Chelsea dat hij had ontworpen. Zij en Hope hadden tegen die tijd ieder hun eigen appartement. Faith woonde in SoHo en Hope was naar Noord-Manhattan verhuisd. William mocht haar vrienden niet en had er zelf geen. Hij vertelde haar precies hoe en waar hij hun bruiloft wilde. Hij had een sterk esthetisch gevoel en de enige meningen die hij respecteerde waren de zijne.

Twee maanden na de verloving had Faith het gevoel dat ze geen lucht meer kreeg. Het leek alsof William haar probeerde te ontdoen van haar identiteit en haar opnieuw wilde ontwerpen volgens zijn eigen specificaties, als een gebouw dat hij had gekocht om te verbouwen. Ze voelde zich leeggezogen. Hij haalde haar voortdurend onderuit. Faith gaf hem de ring terug en vluchtte. Ze was ouder en wijzer en vroeg zich af hoe ze weer zo'n grote fout had kunnen maken. Zodra ze bij hem weg was, voelde ze zich vrij en licht.

Faith treurde deze keer niet om de mislukte verloving. William begreep niet wat er mis was gegaan. Hij had elke beweging die ze maakte bewaakt en wilde al haar gedach-

ten beheersen. De tweede keer herstelde ze zich sneller, omdat Faith degene was die was weggegaan. De nalatenschap die William achterliet, was de overtuiging dat het huwelijk niets voor haar was. Bruiloften waren haar werk, zelfs haar carrière, maar ze waren niet langer haar droom. Faith kon een geweldige bruiloft organiseren voor iedereen die bij haar kwam voor hulp, maar de gedachte aan een eigen bruiloft vervulde haar met angst. William had haar ervan genezen ooit nog een bruid te willen zijn.

Zes maanden later kondigde haar tweelingzus Hope aan dat ze ging trouwen en Faith kon alleen maar medelijden met haar hebben. Haar zus had een levendig, vrijgevochten leven als model gehad en hield vol dat ze in Angus Stewart haar zielsverwant had gevonden.

Hope en Faith leken in niets op elkaar en hadden totaal verschillende persoonlijkheden. Faith was kleiner en fijner, had blond haar en groene ogen. Hope was bijna net zo lang als hun vader, met donker haar en bruine ogen. Ze had een tiental jaar genoten van haar leven als model in New York. Ze had fascinerende mensen ontmoet en de hele wereld over gereisd en dat wilde ze allemaal opgeven voor een man wiens favoriete bezigheden wandelen, vissen, skiën en bergbeklimmen waren. Angus vertrok al snel met haar zus naar Connecticut. Hij was schrijver en in zeven jaar tijd kregen ze drie kinderen. Hope beweerde dat ze dolgelukkig was, wat Faith zich moeilijk kon voorstellen, in een landelijke buitenwijk omringd door lawaai, chaos en rommel. De kinderen waren schattig, maar energiek en onbeheersbaar, waar Hope van leek te genieten. Ze gedroegen zich alleen wanneer hun nanny er

was. Haar tweelingzus leek de kinderen nooit echt stil te kunnen krijgen, wat haar totaal niet stoorde. Ze hadden drie zeer onstuimige jongens: Seamus van zes, Henry van drie en de baby Oliver, die een jaar oud was.

Faith en Hope hadden het als kinderen geweldig gevonden om een tweeling te zijn, vooral omdat ze er zo verschillend uitzagen en zulke verschillende persoonlijkheden hadden. Hope was nonchalant en relaxter, terwijl Faith altijd gespannen was en wilde dat alles perfect ging. Het paste bij haar om alleen te wonen. Het huis dat ze in de stad had gekocht en van waaruit ze haar bedrijf runde, was net zo onberispelijk chic en ordelijk als Faith zelf en de bruiloften die ze organiseerde. Niets was ooit misplaatst en ze lette op elk detail. Een bruiloft van Faith Ferguson was perfect, net als Faith en het huis waarin ze woonde. Hope was meer een chaoot, met een rommelig huis waar overal schoenen, tijdschriften, boeken en sportspullen rondslingerden. Faith ging graag bij haar op bezoek, maar ze was meestal blij om terug te keren naar de stille orde en rust van haar eigen huis. Drie jongens krijgen zou haar fataal worden. Ze hield van haar neefjes, maar ze hield meer van haar tweelingzus, meer dan van wie dan ook. Ze had er geen spijt van dat ze geen kinderen had; het was allemaal onderdeel van een pakket waarvan ze had besloten dat het niets voor haar was. Ze hielp anderen daar te komen, maar zichzelf niet.

Nadat Faith had gedoucht en zich had aangekleed, zette ze een kopje groene thee en ging ze zitten om haar zus te bellen, zoals ze elke ochtend deed voordat ze aan haar dag begon. Het was het favoriete ritueel in haar leven. Ze

belde haar om acht uur wanneer haar zwager Angus, een man van goede Schotse komaf, net de twee oudste jongens naar school had gebracht en de nanny was gearriveerd om de baby aan te kleden. Zij en Hope konden dan rustig kletsen over wat hen bezighield, over wat ze aan het doen waren of over interessante roddels die ze hadden gehoord over oude vrienden. Net als Faith zag Hope er jonger uit dan haar leeftijd. Ze had een opvallende en natuurlijke schoonheid, zonder enige opsmuk. Haar lange haar zag er altijd uit alsof ze het was vergeten te kammen en ze droeg zelden make-up. Hope had iets onbewust sexy's, alsof ze net uit bed was gestapt. Meestal had ze een spijkerbroek aan en rijlaarzen of wellingtons; ze ging graag elke dag paardrijden bij een stal in de buurt. Faiths zus gaf de voorkeur aan visserstruien en droeg vaak de parka's en jassen van haar man, die haar geweldig stonden.

‘Wat heb je deze week op de planning staan?’ vroeg Hope, nippend aan een latte. Het was haar tweede, omdat haar zoon Seamus de eerste aan de ontbijttafel had gemorst. Voor hen was dat gewoon onderdeel van de ochtendroutine.

‘Ik ga drie nieuwe klanten ontmoeten,’ vertelde Faith. Hope was altijd blij om haar succes. Na twaalf jaar modellenwerk had ze zelf niet kunnen wachten om de arbeidsmarkt te verlaten en thuis te blijven. Helemaal omdat Angus zijn schrijfwerk deed in een knus kamertje boven de garage dat hij voor zichzelf had ingericht. Het was fijn om hem in de buurt te hebben. Ze miste de stad helemaal niet en Faith moest haar bijna smeken om mee te gaan winkelen en lunchen.

Hope had een hekel aan winkelen en zei dat ze voor een leven lang genoeg kleren had gezien en gepast. Zo dacht ze al over kleding toen ze nog model was, hoewel ze er tijdens modeshows altijd fantastisch uitzag op de catwalk. Het grootste deel van haar carrière was ze een van de meest gewilde modellen geweest en nu wilde ze gewoon thuisblijven en echtgenote en moeder zijn. Dat leven zou Faith vervelen, maar Hope was gelukkig en voldaan. Angus was een geweldige vent. Hij was altijd blij om Faith te zien en spoorde haar aan om vaker langs te komen, maar Faith had het druk in New York. De tweeling sprak elkaar meestal twee of drie keer per dag, gewoon om even bij te praten of verslag te doen van iets wat ze hadden gedaan of gezien. ‘Het zijn alle drie doorverwijzingen,’ vertelde Faith over haar nieuwe klanten. ‘Het is deze tijd van het jaar altijd druk.’ Hope wist dat en bewonderde haar zus om haar talent en de succesvolle carrière die ze had opgebouwd. De bruiloften die ze voor haar klanten organiseerde waren fantastisch. Faith had Hopes bruiloft ook verzorgd. Alle mannen van het bruiloftsgezelschap hadden kilts gedragen in hun familietartans.

De tweeling wist alles van elkaars leven en deelden hun meest persoonlijke gedachten. Dat was altijd zo geweest. Ze waren hecht met hun moeder, maar nog hechter met elkaar. Ze waren beste vriendinnen geweest in hun jeugd, vaak ten koste van andere vriendschappen. Er was iets heel dieps en speciaals aan hun relatie. Ze hadden zelfs in hun tienerjaren van elkaar gehouden, toen de meeste meisjes van hun leeftijd ruzie maakten met hun zussen. Als tweeling was het anders. Ze hadden als kinderen zel-

den ruzie gehad en als volwassenen nooit. Hun moeder was een lieve, gevoelige en intelligente vrouw die had geaccepteerd dat de relatie van de tweeling weinig ruimte liet voor iemand anders, zelfs voor haar niet.

‘Heb je mama onlangs nog gesproken?’ vroeg Hope. Faith voelde het als een zacht verwijt.

‘Nee, waarom? Is er iets aan de hand? Ik heb haar een week geleden nog gesproken. Heeft ze geklaagd of gezegd van niet?’

‘Nee, ze weet dat je het druk hebt. Ze wil je niet lastigvallen. Ik denk dat ze soms eenzaam is.’ Hun moeder was drie keer getrouwd geweest. De eerste keer was met hun vader, Arthur Ferguson, en het had twaalf jaar standgehouden. De meisjes waren geschokt toen ze gingen scheiden. Hun ouders leken altijd heel goed met elkaar overweg te kunnen en waren zo beleefd tegen elkaar. De tweeling was destijds tien. Hun vader was nooit een constante aanwezigheid in hun leven geweest, zelfs niet toen hij met hun moeder was getrouwd. Hij reisde veel en was niet erg geïnteresseerd in zijn vrouw of kinderen.

Arthur trouwde vrij snel na de scheiding met Beata, zijn tweede vrouw. Hun moeder, Marianne, deed er langer over om de liefde van haar leven te ontmoeten: een briljante en bekende toneelschrijver van wie werd gezegd dat hij een genie was, maar die ook depressief was en een alcoholprobleem had. Het huwelijk had vijf turbulente jaren geduurd. De tweeling zat al op de universiteit toen ze trouwden en bleef ver uit de buurt van hun onvoorspelbare, wispelturige stiefvader. Ze hadden medelijden met hun moeder zolang ze met hem getrouwd was. Hij was

geen slecht mens, maar onmogelijk om mee te kunnen opschieten. De zussen waren niet verrast toen het eindigde in een scheiding. De derde keer trouwde Marianne met een Italiaanse graaf, die onbelangrijk leek voor de tweeling. Hope en Faith woonden destijds al samen in hun eigen appartement en kenden hem nauwelijks. Hij deed geen moeite hen te leren kennen en verliet hun moeder na twee jaar om elders betere kansen en een rijkere vrouw te zoeken, net zoals hun vader had gedaan. Marianne was teleurgesteld, maar niet verrast.

Ze leefde van wat ze van haar familie had geërfd en werkte nooit. Ze had niet veel geld, maar genoeg om heel comfortabel van te leven. Hun moeder maakte een paar reisjes per jaar om vrienden te bezoeken, meestal in Palm Beach of Newport in de zomer. Ze had een trust waarmee ze de meisjes naar privéscholen in Manhattan kon sturen toen ze jong waren en 's zomers een huis in the Hamptons kon huren. Ze hadden alles wat ze nodig hadden, zonder opzichtig te zijn of in grote luxe te leven. Marianne had financiële zekerheid en geen zorgen; ze had precies genoeg geld om mannen aan te trekken die daarop uit waren, zoals de vader van de tweeling en de Italiaanse graaf.

Marianne was trots op het succes van Faiths bedrijf en op Hopes modellencarrière. Ze hadden een gemakkelijke en gelukkige jeugd gehad, met een toegewijde moeder en een vader die er zelden was. Arthur had een onbelangrijke baan bij de bank toen hij met hun moeder trouwde en wilde een vrouw die niet van hem verwachtte dat hij zou werken en die hem zou ondersteunen. Hij had dat uiteindelijk bij Beata gevonden.